

Το επόμενο λιμάνι που έπιασαν οι Αργοναύτες, ήταν στη Μυσία, στην Προποντίδα πάντα. Οι κάτοικοι τους υποδέχτηκαν με γιορτές και πανηγύρια. Στην παραλία, στήθηκαν όλα τα απαραίτητα για ένα καλό τσιμπούσι, ενώ ο Ηρακλής πετάχτηκε ως το γειτονικό δάσος, να φτιάξει ένα καινούριο κουπί, μια και το παλιό είχε σπάσει. Στην ακρογιαλιά, ξέμειναν από νερό κι ανέλαβε ο Ύλας να πάει να φέρει: Ήταν πανέμορφο παλικάρι, αγαπημένος σύντροφος του Ηρακλή. Καθώς έσκυψε στην πηγή να πάρει νερό, τον είδε η Νύμφη των υδάτων και τον ερωτεύτηκε με την πρώτη ματιά. Τον άρπαξε από τον λαιμό και τον τράβηξε μέσα στην υδάτινη φλέβα. Ο Ύλας έβαλε τις φωνές, καλώντας βοήθεια. Πίσω του, ερχόταν ο Πολύφημος που πήγαινε να συναντήσει τον Ηρακλή για να του πει πως το συμπόσιο ήταν έτοιμο να ξεκινήσει και τον περίμεναν για ν' αρχίσουν. Άκουσε τις φωνές του Ύλα και νόμισε πως του είχαν επιτεθεί ληστές. Έβγαλε το σπαθί του κι άρχισε να τρέχει προς τη μεριά από όπου ακούγονταν οι φωνές. Έπεσε πάνω στον Ηρακλή που γυρνούσε κρατώντας το καινούριο του κουπί. Του είπε για τον Ύλα και κίνησαν και οι δυο να τον ψάχνουν. Η Νύμφη όμως τραβούσε τον όμορφο νεαρό όλο και πιο βαθιά στην πηγή. Ο ήχος των νερών σκέπαζε τις φωνές του. Ο Ηρακλής και ο Πολύφημος δεν μπορούσαν πια να τον ακούσουν. Συνέχισαν να ψάχνουν στα τυφλά κι όλο και πιο πολύ απομακρύνονταν από την παραλία.

Στην ακρογιαλιά, το συμπόσιο ξεκίνησε χωρίς αυτούς και τράβηξε ως τη νύχτα. Τέλειωσε μετά από πολλές ώρες και με τους Αργοναύτες μισοζαλισμένους από το κρασί. Μπήκαν στην Αργώ και ξανοίχτηκαν χωρίς να αντιληφθούν ότι έλειπαν οι Ηρακλής, Πολύφημος και Ύλας. Ο Τελαμώνας ήταν αυτός που, κατά το χάραμα, αντελήφθη τις απουσίες. Πάτησε τις φωνές, ζητώντας από τον Τίφη που χειριζόταν το πηδάλιο, να γυρίσουν πίσω να τους πάρουν. Οι δυο γιοι του Βοριά, οι Βορεάδες Ζήτης και Κάλαϊς αντέδρασαν. Αναψε καβγάς. Διακόπηκε όταν από μέσα από τα νερά της Προποντίδας αναδύθηκε ο θεός Γλαύκος (κάτι σαν αρσενική γοργόνα) και τους είπε ότι ο Δίας αποφάσισε ο Ηρακλής και ο Πολύφημος να μη συνεχίσουν το ταξίδι. Υπάκουσαν. Αργότερα, όταν ο Ηρακλής βαρέθηκε να ψάχνει στα τυφλά, γύρισε στο Άργος. Χρόνια αργότερα, θα συναντούσε τους Βορεάδες στην Τήνο και θα ζητούσε εξηγήσεις που τον παράτησαν. Η συζήτηση έμελλε να εξελιχθεί σε άγρια φιλονικία με αναπόφευκτο αποτέλεσμα τον θάνατο των Βορεάδων.

Πολυδεύκης και Άμκος

Οι Αργοναύτες συνέχισαν το ταξίδι στην Προποντίδα ώσπου έμειναν από νερό. Έπιασαν σε μια ακτή για να βρουν. Ήταν η χώρα των Βεβρύκων (περίπου στην κατοπινή Βιθυνία). Βασιλιάς τους ή φύλακας της εκεί πηγής ήταν ο Άμκος, γιος του Ποσειδώνα και της Νύμφης Μελίας. Όποιος πλησίαζε την πηγή για να πάρει νερό, υποχρεωνόταν να πυγμαχήσει μαζί του: Ο νικημένος γινόταν δούλος του νικητή που πάντα ήταν ο Άμκος. Μόνο που αυτή τη φορά, μπροστά στον Άμκο βρέθηκε ο ένας από τους Διόσκουρους: Ο Πολυδεύκης. Στην απαίτηση του Άμκου να πυγμαχήσουν, ο Πολυδεύκης δεν είχε καμιά αντίρρηση. Με τις πρώτες γροθιές στο πρόσωπό του, ο Άμκος «πέταξε πετσέτα». Παραδέχτηκε την ήττα του για να γλιτώσει τα χειρότερα. Ο Πολυδεύκης τον έδεσε στον κορμό ενός δέντρου (μιας δάφνης) και τον υποχρέωσε να ορκιστεί ότι του λοιπού δεν θα εμπόδιζε κανένα ταξιδιώτη να πάρει νερό.

(τελευταία επεξεργασία, 19 Οκτωβρίου 2021)